

Ingediend via www.internetconsultatie.nl

Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening
t.a.v. mevrouw M. Keijzer

Den Haag, 14 maart 2025

dossiernummer: 206300

uw kenmerk: n.v.t.

telefoonnummer: +31 (0)70 335 35 35

e-mail: secretariaat@advocatenorde.nl

Betreft: Wetsvoorstel nieuwe regels inzake huisvesting vergunninghouders

Geachte minister,

Op 18 februari 2025 heeft de Nederlandse orde van advocaten (NOvA) de internetconsultatie 'Wetsvoorstel nieuwe regels inzake huisvesting vergunninghouders' ontvangen. De NOvA heeft zijn adviescommissie vreemdelingenrecht gevraagd te adviseren.

Bijgaand stuur ik u het advies van de adviescommissie. De algemene raad sluit zich aan bij de overwegingen van de adviescommissie en verzoekt u deze bij de verdere uitwerking te betrekken.

Tot slot wil de NOvA kort speciale aandacht vragen voor de korte reactietermijn. Deze bedroeg nog geen vier weken, terwijl er sprake is van een impactvol en politiek gevoelig wetsvoorstel.

Met de meeste hoogachting,
namens de algemene raad,

mw. mr. S.F.M. ten Berge
plaatsvervangend algemeen secretaris

Bezoekadres

Prinses Beatrixlaan 5
2595 AK Den Haag
Tel. 070 - 335 35 35

bijlage: advies van de adviescommissie vreemdelingenrecht

Postadres

Postbus 30851
2500 GW Den Haag

ADVIES

Aan:	algemene raad
Van:	adviescommissie vreemdelingenrecht
Datum:	14 maart 2025
Betreft:	Wijziging van de Huisvestingswet 2014 inzake het verbod op voorrang voor vergunninghouders

---

SAMENVATTING

Conclusie

De adviescommissie vreemdelingenrecht van de Nederlandse orde van advocaten (hierna: 'de adviescommissie') adviseert onderhavig wetsvoorstel niet in te voeren, gelet op de nadelige bijkomende effecten voor de asielzoeker, statushouder en de samenleving. Voorts is het wetsvoorstel in strijd met internationale en Europese regelgeving.

Kernpunten

- De adviescommissie acht het wetsvoorstel in strijd met het Unierecht, nu het vergunninghouders in een ongunstigere positie brengt dan reguliere woningzoekenden. Dit is in strijd met de inspanningsverplichting om discriminatie van vergunninghouders te voorkomen en hun op het gebied van toegang tot huisvesting gelijke kansen te bieden.
- De adviescommissie meent dat de rechten van het kind door het wetsvoorstel geschonden zullen worden, als dit betekent dat zij langer in ondermaatse opvangvoorzieningen moet verblijven en in hun ontwikkeling worden geschaad.
- De adviescommissie merkt op dat er geen overgangsrecht is, zodat de rechtszekerheid en het gewekte vertrouwen wordt geschonden.
- De adviescommissie meent dat een dergelijk verbod niet kan worden ingevoerd, zolang de alternatieven van opvang van vergunninghouders niet daadwerkelijk aanwezig zijn.
- De adviescommissie merkt op dat het wetsvoorstel ervoor zal zorgen dat de druk op de COA-voorzieningen groter zal worden, zonder dat er een daadwerkelijke oplossing geboden wordt.
- De adviescommissie meent dat het wetsvoorstel niet het beoogde doel zal kunnen behalen, omdat ook op andere wijzen kan worden betoogd dat het noodzakelijk zal zijn om grote groepen statushouders voorrang te verlenen, juist vanwege het lange verblijf in de opvangvoorzieningen.

CONSULTATIEREACTIE

1. Inleiding

In de Huisvestingswet 2014 staat in artikel 12 dat de gemeenteraad kan bepalen dat voor een of meer daarbij aangewezen categorieën woonruimte bij het verlenen van huisvestingsvergunningen voorrang wordt gegeven aan woningzoekenden waarvoor de voorziening in de behoefte aan woonruimte dringend noodzakelijk is.

In het voorstel wijziging van de Huisvestingswet 2014 inzake het verbod op voorrang voor vergunninghouders (wet nieuwe regels inzake huisvesting vergunninghouders) (hierna: 'het wetsvoorstel'), wordt een verbod opgenomen in genoemd artikel 12 om voorrang te verlenen aan vergunninghouders op grond van het feit dat ze vergunninghouders zijn.

Het doel van dit verbod is volgens de minister om de schaarse woningen eerlijk te verdelen en gelijke kansen voor alle woningzoekenden te creëren.

2. Ongunstiger positie

2.1. Gelijke behandeling

De adviescommissie raadt het invoeren van dit wetsvoorstel af, omdat vergunninghouders hiermee in een sterk nadelige positie komen te staan ten opzichte van niet vergunninghouders. De adviescommissie acht dit in strijd met internationale en Europese regels.

Op grond van de Kwalificatierichtlijn, de toekomstige Kwalificatieverordening en het Handvest van de grondrechten van de EU, moeten vergunninghouders onder vergelijkbare voorwaarden toegang hebben tot huisvesting als andere onderdanen. Ook geldt een inspanningsverplichting om discriminatie van personen die internationale bescherming genieten te voorkomen en hun op het gebied van toegang tot huisvesting gelijke kansen te bieden.

In de memorie van toelichting is overwogen dat vergunninghouders zich, net als iedere Nederlander, kunnen inschrijven voor een sociale huurwoning en dat zij daarmee gelijke toegang tot de sociale huurwoningvoorraad hebben als andere woningzoekenden.

De adviescommissie meent dat dit in theorie wellicht kan worden gezien als gelijke toegang, maar dat de praktijk voor vergunninghouders heel anders is. Vergunninghouders kunnen niet zomaar gelijkgesteld worden met "iedere Nederlander". In de memorie van toelichting zelf wordt op pagina negen ook erkent dat er in het algemeen kan worden gesteld dat er verschillen bestaan tussen de positie van vergunninghouders en 'reguliere' woningzoekenden.

2.2. Pas instromen na vergunningverlening

Zo kunnen vergunninghouders zich pas inschrijven voor een sociale huurwoning op het moment dat zij daadwerkelijk een vergunning hebben gekregen. Voor Nederlanders geldt dat zij zich vanaf hun 18^e kunnen inschrijven. Vergunninghouders hebben hiermee dus direct een achterstand op de reguliere woningzoekenden in Nederland.

Daarbij merkt de adviescommissie ook op dat de wachttijden in de asielprocedure momenteel zeer lang zijn. Niet alleen is de beslistermijn nog altijd opgeschort tot 15 maanden, in de praktijk wordt deze 15 maanden regelmatig overschreden. Dit betekent dat een vergunninghouder vaak al meer dan een jaar in Nederland aanwezig is en zich dan pas als woningzoekenden op de woningmarkt kan begeven.

De adviescommissie geeft daarom in ieder geval als advies mee dat een vergunninghouder zich met ingang van zijn vergunningsdatum in zou moeten kunnen schrijven als woningzoekenden.

2.3. Kennis van Nederlandse taal en woningmarkt

Daarnaast zijn vergunninghouders de Nederlandse taal nog niet voldoende machtig. Zij zijn in hun zoektocht derhalve afhankelijk van derden. Deze derden zijn vaak door de overheid gefinancierde hulporganisaties. In de memorie van toelichting is aangegeven dat vergunninghouders dan meer op zichzelf aangewezen zullen zijn en dat er daardoor een gelijk speelveld met de andere woningzoekenden ontstaat. De adviescommissie kan zich hierin niet vinden. Omdat de vergunninghouder meer op zichzelf is aangewezen, maar hiertoe feitelijk niet voor toegerust is, ontstaat er een ongelijk speelveld met de andere woningzoekenden.

In dit verband wordt ook opgemerkt dat onlangs de minister voor Asiel en Migratie heeft aangekondigd de subsidie voor Vluchtelingenwerk, die een groot deel van deze integratie begeleiding biedt, flink terug te willen schroeven. Het is dan ook zeer de vraag in hoeverre de vergunninghouder nog toegang krijgt tot dergelijke begeleiding.

2.4. Huisvesting bij vrienden/familie

In de memorie van toelichting is voorts aangegeven dat vergunninghouders mogelijk bij vrienden of familie huisvesting kunnen krijgen. Ook hiervoor geldt dat het merendeel van de vergunninghouders geen familie of vrienden in Nederland heeft. In slechts een beperkt deel van de vergunninghouders zal er wel sprake zijn van een familie/netwerk waarbij zij terecht kunnen. Inherent aan het zijn van vluchteling en het verlaten van je land van herkomst, is immers dat het netwerk nagenoeg afwezig is. De fictieve of zeer beperkte mogelijkheid dat vergunninghouders wel ergens terecht kunnen, acht de adviescommissie niet voldoende om aan te nemen dat deze optie voor vergunninghouders net als reguliere woningzoekenden beschikbaar is.

2.5. Toegang tot de particuliere woningmarkt

In de memorie wordt aangegeven dat het ook voor vergunninghouders mogelijk is om in de particuliere huursector een woning te huren. Daarbij wordt dan ook opgemerkt dat daarvoor dan wel waarschijnlijk een bepaalde inkomensnorm gehaald moet worden. In de praktijk is het echter zo dat vergunninghouders, omdat zij de taal nog niet voldoende machtig zijn, niet direct aan de slag kunnen op de arbeidsmarkt. De kans dat een vergunninghouder derhalve een dermate inkomen geniet, zodat deze ook daadwerkelijk op de particuliere woningmarkt een woning zou kunnen betalen, is zeer klein. In de memorie wordt aangegeven dat de regering inzet op snelle arbeidsmarktparticipatie van deze doelgroep, zonder te concretiseren op welke manier zij dat gaan doen. Ook hiervan acht adviescommissie het niet reëel om op grond daarvan aan te nemen dat vergunninghouders gelijkgesteld kunnen worden met reguliere woningzoekenden.

2.6. Ongunstigere positie in strijd met het recht

De adviescommissie meent dat het feit dat de vergunninghouder pas na het verkrijgen van de vergunning kan starten met het zoeken naar een woning en in feite dus achteraan in de lange wachtrij aansluit. Tezamen met het gebrek aan kennis van de Nederlandse taal en de Nederlandse woningmarkt, alsmede het gebrek aan een sociaal netwerk, maakt het dat hij een andere positie heeft dan reguliere woningzoekenden in Nederland. Dit wordt in het wetsvoorstel onvoldoende erkend.

De Nederlandse staat heeft een inspanningsverplichting om vergunninghouders in een gelijke positie te brengen. Onderhavig wetsvoorstel brengt de vergunninghouders juist in een ongelijke positie. Het wetsvoorstel is daarom strijdig met artikel 32 Kwalificatierichtlijn, artikel 34 Kwalificatieverordening en artikel 21 Vluchtelingenverdrag.

2.7. Verbod in strijd met het gelijkwaardigheidsbeginsel

De adviescommissie meent dat het verbod in strijd is met het gelijkwaardigheidsbeginsel en merkt hierbij op dat er in de Huisvestingswet geen andere verboden ten aanzien van mensen of groepen mensen zijn opgenomen. Gemeenten kunnen nu zelf - op basis van hun moverende redenen - vergunninghouders betrekken bij de formulering van urgentiecriteria voor de toewijzing van woningen. Ook kunnen gemeenten daarvan afzien. Dat dit gebeurt blijkt ook uit de memorie van toelichting. De adviescommissie acht het wenselijk om dergelijke beslissingen decentraal te houden en niet centraal te laten bepalen, omdat gemeenten beter in staat zijn om te beoordelen wat de mogelijkheden zijn.

In de memorie van toelichting wordt aangegeven dat het wetsvoorstel de mogelijkheid tot expliciete begunstiging van vergunninghouders ontnemt ten opzichte van andere woningzoekenden. Die maatregel is volgens de minister, formeel beschouwd, niet in strijd met het verbod op ongelijke behandeling. Gemeenten kunnen vergunninghouders immers, zoals de minister ook onderkent, nog steeds een urgentieverklaring geven onder dezelfde voorwaarden die gelden voor woningzoekenden met de Nederlandse nationaliteit en legaal in Nederland verblijvende woningzoekenden met een andere nationaliteit.

Deze strikt formele redenering gaat evenwel voorbij aan de complexe werkelijkheid. Gezien de schaarste aan sociale huurwoningen en de jarenlange wachttijden voor woningzoekenden betekent dit wetsvoorstel dat grote groepen vergunninghouders geen uitzicht zullen hebben op het verkrijgen van passende huisvesting binnen afzienbare tijd. Zij verschillen van reguliere woningzoekenden doordat zij geen wachttijd hebben kunnen opbouwen. Daarnaast hebben vergunninghouders veelal geen of een beperkt sociaal netwerk in Nederland en zijn zij dikwijls de taal niet of minder machtig. Bovendien beschikken zij, buiten de per definitie tijdelijke COA-opvang, niet over huisvesting van waaruit zij een woning kunnen zoeken.

Onder dergelijke omstandigheden zal het (volledig) voorbijgaan aan deze verschillen tussen vergunninghouders en andere reguliere woningzoekenden leiden tot (indirect) onderscheid op grond van nationaliteit, waarvoor geen voldoende objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Onder omstandigheden vloeit uit het EVRM en het Unierecht een verplichting voort om positieve maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat personen gelijk worden behandeld. De hiervoor genoemde verschillen zouden daartoe moeten worden betrokken bij de formulering van urgentiecriteria voor de toewijzing van woningen. Het voorstel biedt daarvoor ten onrechte geen ruimte.

De adviescommissie wijst in dit verband eveneens op het advies wat de Afdeling advisering van de Raad van State¹ heeft gegeven ten aanzien van een gelijkkluidend wetsvoorstel. De Afdeling heeft toen aangegeven:

“Dit wetsvoorstel ontnemt de mogelijkheid tot expliciete begunstiging van vergunninghouders ten opzichte van andere woningzoekenden. Die maatregel is, formeel beschouwd, niet in strijd met het verbod op ongelijke behandeling. Gemeenten kunnen vergunninghouders immers, zoals de initiatiefnemer ook onderkent, nog steeds een urgentieverklaring geven onder dezelfde voorwaarden die gelden voor woningzoekenden met de Nederlandse nationaliteit en legaal in Nederland verblijvende woningzoekenden met een andere nationaliteit.

Deze strikt formele redenering gaat evenwel voorbij aan de complexe werkelijkheid. Gezien de schaarste aan sociale huurwoningen en de jarenlange wachttijden voor woningzoekenden betekent dit wetsvoorstel dat grote groepen vergunninghouders geen uitzicht zullen hebben op het verkrijgen van passende huisvesting binnen afzienbare tijd. Zij verschillen van «reguliere» woningzoekenden doordat zij geen wachttijd hebben kunnen opbouwen. Daarnaast hebben vergunninghouders veelal geen of een beperkt sociaal netwerk in Nederland en zijn zij dikwijls de taal niet of minder machtig. Bovendien

¹ Afdeling advisering van de Raad van State d.d. 2 december 2021 no. W04.21.0289/I

beschikken zij, buiten de per definitie tijdelijke COA-opvang, niet over huisvesting van waaruit zij een woning kunnen zoeken.

Onder dergelijke omstandigheden zal het (volledig) voorbijgaan aan deze verschillen tussen vergunninghouders en andere «reguliere» woningzoekenden leiden tot (indirect) onderscheid op grond van nationaliteit, waarvoor geen voldoende objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Onder omstandigheden vloeit uit het EVRM en het Unierecht een verplichting voort om positieve maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat personen gelijk worden behandeld. De hiervoor genoemde verschillen zouden daartoe moeten worden betrokken bij de formulering van urgentiecriteria voor de toewijzing van woningen. Het voorstel biedt daarvoor ten onrechte geen ruimte.

Ook om die reden adviseert de Afdeling af te zien van het wetsvoorstel.”

3. Rechten van het kind

De adviescommissie vraagt ook aandacht voor de rechten van het kind. Het wetsvoorstel zal ertoe leiden dat ook kinderen veel langer in de asielopvang zullen verblijven. In de memorie van toelichting is opgenomen dat het de verantwoordelijkheid van de ouders van deze minderjarige kinderen is om zorg te dragen voor hun huisvesting. Volgens de memorie van toelichting is dit ook in lijn met lid twee van artikel 27 IVRK. De adviescommissie kan zich hierin niet vinden.

In dit artikel staat inderdaad dat ouders de primaire verantwoordelijkheid hebben, maar wel naar vermogen en binnen de grenzen van hun financiële mogelijkheden. Zoals hierboven al is toegelicht, hebben vergunninghouders niet dezelfde (financiële) mogelijkheden als reguliere woningzoekenden. In de praktijk bestaat dus voor de staat wel degelijk een inspanningsverplichting om samen met ouders zorg te dragen voor passende huisvesting. Dit volgt ook uit lid 3 van artikel 27 IVRK.

De adviescommissie meent dat het in het belang van het kind is om zo spoedig mogelijk na vergunningverlening samen met zijn of haar familie in een passende woning te wonen, zodat het kind kan integreren en naar een eigen school kan gaan. Deze stabiliteit en continuïteit is nodig voor een stabiele ontwikkeling van kinderen. In het belang van het kind dient er derhalve naar gestreefd te worden dat gezinnen met kinderen zo spoedig mogelijk vaste huisvesting krijgen. Het huidige wetsvoorstel werkt dit tegen. De adviescommissie meent daarom dat het wetsvoorstel in strijd is met de rechten van het kind.

4. Meer druk op opvang in de asielketen

4.1. Beperkte doorstroming

Door een verbod op het verlenen van voorrang aan vergunninghouders, zal de doorstroom in de asielopvang aanzienlijk worden beperkt. Dit wordt in de memorie van toelichting ook erkend. Vergunninghouders zullen langer in de opvang blijven zitten, hetgeen ook stijgende kosten tot gevolg heeft. Het wetsvoorstel en de memorie van toelichting gaan verder niet in op deze gevolgen en hoe deze moeten worden opgevangen.

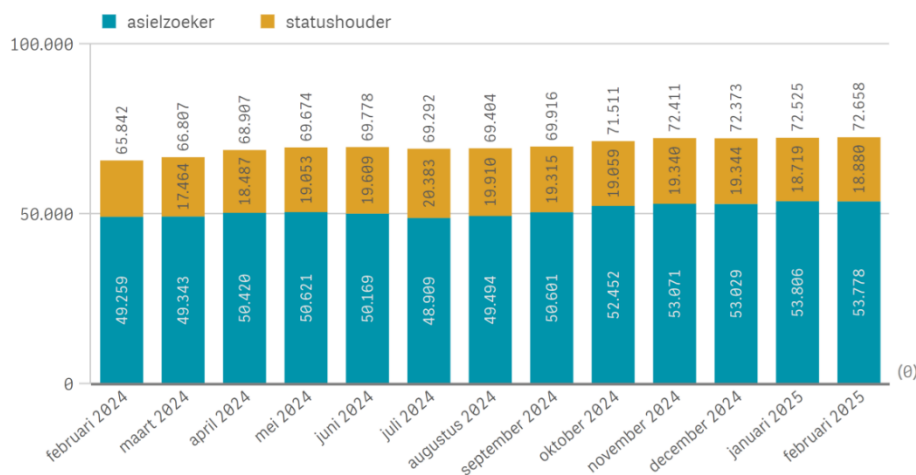
Er wordt melding gemaakt van het feit dat de taakstelling voor gemeentes zal worden afgeschaft en dat gewerkt zal gaan worden aan flexibele opstartwoningen. Op geen enkele wijze wordt dit nader geconcretiseerd. Het is zeer de vraag of dit ook daadwerkelijk zal gebeuren en als dit al gaat gebeuren, wanneer dit dan daadwerkelijk geëffectueerd kan worden.

De adviescommissie voorziet dat in de praktijk op de korte en middellange termijn geen alternatieve woonruimte voor de vergunninghouders zullen komen, zodat dit voor grote problemen in de asielopvang gaat zorgen. Dit betekent tevens dat vergunninghouders, die vaak al meer dan een jaar hebben gewacht op een vergunning, nog eens maanden of jaren moeten wachten tot zij hun leven in Nederland daadwerkelijk kunnen opbouwen. Deze lange wachttijd komt de integratie van de vergunninghouders niet ten goede. Dit betekent dat zij langer afhankelijk zullen zijn van uitkeringen, hetgeen de samenleving alleen maar meer geld kost.

De adviescommissie meent daarom dat de gevolgen van het wetsvoorstel op andere vlakken ten onrechte in het geheel niet zijn meegenomen in de overwegingen. Voordat een verbod voor een verlening kan worden ingesteld, dient gegarandeerd te zijn dat vergunninghouders niet alleen in theorie, maar ook in de praktijk gelijke toegang hebben tot de woningmarkt, dan wel alternatieve woonruimte die voldoet aan de internationale criteria. Op dit moment is dat niet het geval.

Er zal een (nog) grotere druk op COA-opvang komen doordat statushouders niet kunnen doorstormen, terwijl daar al geruime tijd tekorten zijn. Dit zal nadelige gevolgen hebben voor asielzoekers en statushouders die momenteel reeds in ondermaatse noodopvanglocaties verblijven.

Ter illustratie: op 3 maart 2025 verblijven er in totaal 72.490 personen in de COA-opvang, waarvan 26% statushouders betreft. Dit aandeel is redelijk representatief voor het gemiddelde aandeel van de afgelopen jaar; zie overzicht hieronder.

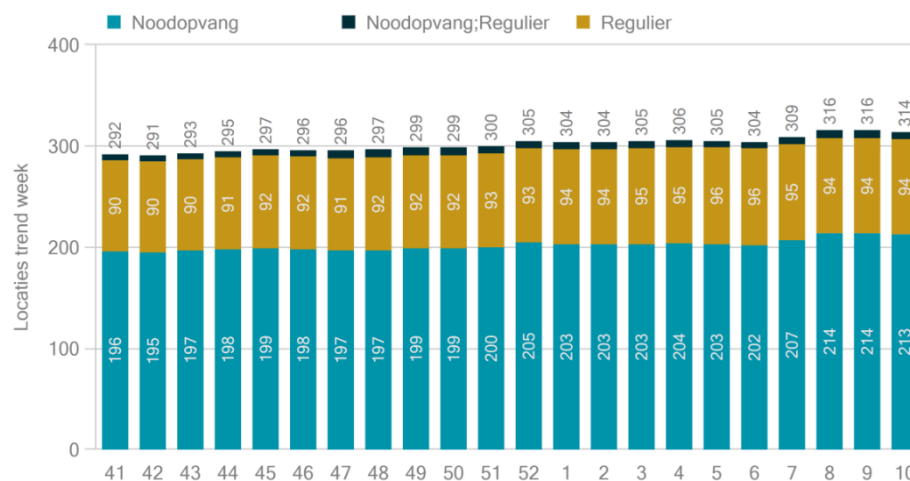
© COA - februari 2025

Zowel asielzoekers met recht op opvang door het COA en statushouders verblijven in COA-noodopvang:

Aantal COA-locaties per week

exclusief crisisnoodopvang in beheer van gemeenten/veiligheidsregio, **peildatum: 3 maart 2025**

© COA - 03 maart 2025

Het COA erkent ook dat de noodopvanglocaties niet aan de kwaliteits- en voorzieningenstandaarden van het COA voldoen. Het gerechtshof in Den Haag heeft op 20 december 2022³ ook geoordeeld dat de opvang op essentiële punten niet voldoet aan de daarvoor geldende wettelijke normen. Sindsdien is er niets verbeterd aan de opvang.

² <https://www.coa.nl/nl/lijs/capaciteit-en-bezetting>.

³ ECLI:NL:GHDHA:2022:2429.

De adviescommissie acht het in strijd met Europese regelgeving, zoals de Opvangrichtlijn en de toekomstige Opvangverordening, om statushouders nog langer in COA-noodopvanglocaties onder te brengen.

4.2. Alternatieven voor gemeenten

In de memorie van toelichting wordt voorts aangevoerd dat de regering voornemens is de taakstelling voor gemeenten te schrappen en hiervoor aan een separaat wetsvoorstel werkt. Het introduceren van een verbod op voorrang zorgt ervoor dat gemeenten in de tussentijd alternatieven moeten vinden om te voldoen aan de taakstelling zonder dat zij gebruik kunnen maken van urgentie op de grond dat het een vergunninghouder betreft. De adviescommissie acht het in strijd met de redelijkheid en billijkheid om een verbod te introduceren zonder de taakstelling voor gemeenten te schrappen. Hierdoor komen gemeenten met een dergelijke taakstelling voor een onmogelijke opgave te staan. Hierbij verdient ook aandacht dat gemeenten reeds verantwoordelijk zijn voor de opvang van gevluchte Oekraïners en daar weinig tot geen speling meer aanwezig is. Zie ter illustratie:⁴

Aantal vluchtelingen uit Oekraïne geregistreerd bij gemeenten per week in 2025.

Datum	Oekraïense vluchtelingen geregistreerd bij gemeenten	Bedden in gebruik in noodopvang	Beschikbare bedden in noodopvang
28-2-2025	120.680	93.680	93.850
21-2-2025	120.490	93.460	93.640
14-2-2025	120.430	93.370	93.650
7-2-2025	120.090	92.570	92.870
31-1-2025	119.900	92.470	92.760
24-1-2025	119.660	92.300	92.630
17-1-2025	119.380	92.100	92.450
10-1-2025	119.060	91.950	92.270
3-1-2025	118.880	91.390	91.650

4.3. Spreidingswet

Daarnaast wijst de adviescommissie erop dat intrekking van de Spreidingswet één van de plannen is van deze regering. De adviescommissie meent dat het onderhavige wetsvoorstel ten onrechte

⁴ <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/opvang-vluchtelingen-uit-oekraïne/cijfers-opvang-vluchtelingen-uit-oekraïne-in-nederland>.

geen rekening houdt met dit plan. Het voorgestelde verbod zal in combinatie met het intrekken van de Spreidingswet onvermijdelijk uitlopen op inhumane situaties waarbij mensen genoodzaakt op straat dienen te slapen zoals zich reeds eerder heeft voorgedaan in Ter Apel.

De adviescommissie wijst in dit verband eveneens op het eerder genoemde advies van de Afdeling advisering van de Raad van State⁵. De Afdeling geeft hierin aan:

“De Afdeling concludeert dat het voorstel ingaat tegen het doel en de systematiek van de Huisvestingswet 2014. Die wet heeft onder meer als doel kwetsbare groepen bescherming te bieden op de woningmarkt. Daarbij geeft de wet gemeenten veel ruimte om het huisvestingsbeleid vorm te geven. In dit verband is het aan de gemeenteraad om urgentiecategorieën vast te stellen, met inachtneming van wat in een specifieke gemeente opportuun is.

Daarnaast belemmert het wetsvoorstel gemeenten om te voldoen aan de taakstelling voor de huisvesting van vergunninghouders. Daarmee komt tevens de inburgering en integratie van vergunninghouders in het gedrang. Indien het voor gemeenten nog moeilijker wordt vergunninghouders te huisvesten, compliceert dit bovendien de toch al moeizame doorstroming in de asielketen en zorgt het voor extra druk op de opvangcapaciteit. De toelichting gaat niet in op deze implicaties (en complicaties) van het wetsvoorstel en geeft zo geen blijk van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen.

Om deze redenen adviseert de Afdeling af te zien van het wetsvoorstel.”

De adviescommissie sluit zich bij deze conclusies aan.

5. Overgangsrecht

Het voorgestelde verbod op voorrang voor vergunninghouders treedt van rechtswege in na inwerkingtreding van het verbod. Dit betekent dat het nieuwe wetsvoorstel niet in overgangsrecht voorziet. De adviescommissie meent dat door onmiddellijke inwerkingtreding nadelige gevolgen ontstaan voor zowel de asielzoeker, de statushouder als de samenleving. Voorts acht de adviescommissie de onmiddellijke inwerkingtreding voorts in strijd met het vertrouwensbeginsel en het beginsel van rechtszekerheid.

6. Doel wordt niet behaald

Tenslotte vraag de adviescommissie zich af of dit verbod daadwerkelijk met zich mee zal brengen dat aan vergunninghouders geen voorrang meer kan worden verleend. Uit artikel 12 Huisvestingswet volgt immers dat voorrang kan worden verleend als ‘de behoefte aan woonruimte dringend noodzakelijk is’. In de memorie van toelichting wordt al aangegeven dat ook vergunninghouders nog steeds voor urgentie in aanmerking kunnen komen als zij in bepaalde situaties zitten, bijvoorbeeld medische problematiek.

Het is niet ondenkbaar dat voor vergunninghouders vrij snel kan worden aangenomen dat hun behoefte aan woonruimte dringend noodzakelijk is. Een gemeente zou vast kunnen stellen dat verblijf van langer dan een maand in een noodopvanglocatie leidt tot urgentie, of dat een gezin met minderjarige kinderen die langer dan zes maanden in een azc heeft gezeten dringend behoefte heeft aan woonruimte, of überhaupt het verblijf in een noodlocatie of gezinnen met kinderen.

⁵ Afdeling advisering van de Raad van State d.d. 2 december 2021 no. W04.21.0289/I

Indien de noodzaak op deze wijze wordt geformuleerd, krijgt een vergunninghouder geen voorrang omdat hij vergunninghouder is, maar omdat hij in bepaalde omstandigheden verkeerd. In dat geval geldt het verbod niet, omdat is voldaan aan het noodzaaks criterium zoals dat door de gemeente is vastgesteld.

De adviescommissie meent ook om deze reden dat het verbod niet zal leiden tot hetgeen het voorstel beoogd te bewerkstelligen.